

РЕШЕНИЕ

№ 2827

гр. София, 20.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 13 състав, в публично заседание на 22.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Илияна Василева, като разгледа дело номер **2127** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „А.“ Е., чрез управителя Валентин Йорданов Тодоров срещу ревизионен акт № * от 12.01.2009 г., издаден от М И К на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП П в частта, потвърдена с решение № 325 от 12.03.2009 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – Г. С. при ЦУ на НАП. В жалбата се излагат конкретни доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт. Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Т поддържат, че в рамките на ревизионното и съдебното производство са представени надлежни доказателства, установяващи по категоричен начин реалното осъществяване на доставките по процесните фактури, издадени от доставчиците „Маркен” Е. и „Анона Груп С. и Ко” Е.. Иска се отмяната на ревизионния акт и се претендират направените по делото разноски. Ответната страна – директорът на Д. „О.” – Г. С. при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. Мутева изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд С. град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 800283 от 21.07.2008 г., изменена със ЗВР № 800354 от 29.09.2008 г. и ЗВР № 800386 от 28.10.2008 г., издадени от В С Д на длъжност началник на отдел „Контрол” при ТД на НАП П е възложено

извършването на ревизия на „А.“ Е. за установяване на задълженията по ЗДДС за периода м.07.2007 г. Процесните ЗВР са надлежно връчени на упълномощено лице на ревизирувания субект съответно на 29.07.2008 г., 29.09.2008 г. и на 28.10.2008 г.

Ревизията е повторна и е в изпълнение на указанията, дадени с решение № 730 от 13.05.2008 г. на директора на Д. „О.“ – Г. С. при ЦУ на НАП. С цитираното решение решаващият орган е посочил, че при новата ревизия следва да се анализират и съпоставят по видове и количество стоките – предмет на износа за фирма „Мерилин“ – А с тези, които са закупени от „Анона груп С. и Ко“ Е. и „Маркен“ Е. и да се направи задълбочена преценка на доказателствата, събрани в хода на ревизията

Резултатите от ревизията са отразени в ревизионен доклад (РД) № 800386 от 15.12.2008 г., издаден от екип от ревизори в състав – М И К – старши инспектор по приходите и А Б Такова – старши инспектор по приходите в ТД на НАП П, който е надлежно връчен на упълномощен представител на дружеството на 15.12.2008 г.

С ревизионния доклад е направено предложение да се бъде отказано правото на данъчен кредит по фактури, издадени от „Анона Груп С. и Ко“ Е., „Маркен“ Е., „Д 03“ Е. за ревизирувания данъчен период 01.07.-31.07.2007 г. в общ размер на 41 948,20 лева.

Със заповед за определяне на компетентен орган № К 800386 от 15.12.2008 г., издадена от В С Д – началник отдел „Контрол“ в ТД на НАП П е определена М И К на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град като компетентен да издаде ревизионен акт на „А.“ Е. във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад № 800386 от 15.12.2008 г.

Издаден е ревизионен акт (РА) № * от 12.01.2009 г. от М И К – старши инспектор по приходите в ТД на НАП П, с който са потвърдени констатациите в ревизионния доклад. С ревизионния акт на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и във връзка с чл. 6 от ЗДДС на „А.“ Е. е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 0..0652 от 23.07.2007 г. с данъчна основа 52093,26 лева и ДДС в размер на 10418,65 лева, № 0 ..0679 от 25.07.2007 г. с данъчна основа 30905,15 лева и ДДС в размер на 6181,03 лева, № 0 ..0700 от 27.07.2007 г. с данъчна основа 49 698,66 лева и ДДС в размер на 9939, 73 лева, издадени от „Анона Груп С. и Ко“ Е.. Констатирано е, че ИПДПОЗЛ изх. № 13-23-14-39 от 12.08.2008 г. е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК -доставчикът не е открит на декларирания от него адрес съгласно протоколи за извършени посещения № 2174 от 12.08.2008 г. и № 2179 от 20.08.2008 г. За предходен доставчик в хода на предходната ревизия е посочен „Ню Вас Консулт 1“ Е., като на същия е връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. Ревизиращите са констатирани, че дружеството не е подавало справки – декларации за месец юли и следващите от 2007 г., т.е. не е декларирало съгласно изискванията на ЗДДС извършени продажби. Обоснован е изводът, че не може да се докаже по категоричен начин, че стоките, фактурирани от „Анона Груп С. и Ко“ Е. на „А.“ Е. са придобити, съхранявани и реализирани от прекия доставчик, т.е. че дружеството разполага със съответната материална, техническа и трудова обезпеченост, необходими за реалното осъществяване на фактурираните доставки.

С ревизионния акт е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури № 0..0502 от 09.07.2007 г. с данъчна основа 41 032,75 лева и ДДС в размер на 8206,55 лева и № 0..0541 от 16.07.2007 г. с данъчна основа 35427,84 лева и ДДС в размер на 7085,57 лева с предмет на доставката – облекла, издадени от „Маркен“ Е.. Констатирано е, че ИПДПОЗЛ изх. № 10-23-00-14-148 от 13.08.2008 г. е връчено по реда на чл. 32 от

ДОПК -доставчикът не е открит на декларирания от него адрес съгласно протоколи за извършени посещения № 4665 от 13.08.2008 г. и № 4771 от 21.08.2008 г. За предходен доставчик в хода на предходната ревизия е посочен „Ню Вас Консулт 1” Е., като на същия е връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. Ревизиращите са констатирани, че дружеството – предходен доставчик не е подавало справки – декларации за месец юли и следващите от 2007 г., т.е. не е декларирано съгласно изискванията на ЗДДС извършени продажби. В заключение е прието, че не се доказва реалното извършване на доставките по процесните фактури поради липсата на доказателства за кадрова, материална и техническа обезпеченост на доставчика.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 12.01.2009 г., като жалбата до директора на Д. „О.” – Г. С. е подадена чрез ТД на НАП П град с вх. № ИТ – 00-598 от 26.01.2009 г. и същата се отнася до ревизионния акт в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 41 831, 53 лева по фактури, издадени от „Анона груп С. и Ко” Е. и „Маркен” Е..

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 325 от 12.03.2009 г. с което е потвърден ревизионен акт * от 12.01.2009 г., издаден от М И К на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП П в оспорената част относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Анона груп С. и Ко” Е. и „Маркен” Е..

В хода на съдебното производство е прието основно и две допълнителни заключения по съдебно-счетоводна експертиза, като вещото лице е извършило проверка на събраните по делото доказателства, както и счетоводството на преките доставчици – „Анона Груп С. и Ко” Е. и „Маркен” Е. и е дало пълен и обоснован отговор на поставените задачи. Заключение (основно и две допълнителни) не е оспорено от страните, като същото се кредитира изцяло от съда като компетентно изготвено.

От жалбоподателя са представени два броя рамкови договори за продажба от 25.01.2007 г. и от 04.05.2007 г., приемо-предавателни протоколи, заверени копия то процесните фактури заедно с касови бележки за извършено плащане по тях, 5 бр. митнически декларации за осъществен износ към Албания от м.юли 2007 г., 5 бр. пътни листа, договор за наем на МПС от 20.08.2006 г. Разпитан е като свидетел Л Д Д относно наличието на търговски взаимоотношения между „А..” Е. и „Маркен” Е. и „Анона груп С. и Ко” Е..

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото жалбата до Административен съд С. град е подадена чрез Д. „О.” – Г. С. с вх. № 53-02-75 от 13.03.2009 г., а решаващият орган се е произнесъл с решение № 325 от 12.03.2009 г., което означава, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт в обжалваната му част, потвърден с решение № 325 от 12.03.2009 г. на директора на Д. „О.” – Г. С. при ЦУ на НАП е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от

Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 800386 от 15.12.2008 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена М И К на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП П. Процесната ЗОКО е издадена от В С Д – началаник отдел „Контрол” при ТД на НАП П, която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии и заповеди за определяне на компетентен орган съгласно заповед № 68 от 08.05.2008 г. на директора на ТД на НАП П. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от М И К на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП П. При наличието на така описаните доказателства се обосновава изводът, че ревизионният акт е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при неправилно приложение на материалния закон. С ревизионния акт на „А..” Е. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за данъчен период 01.07.-31.07.2007 г. по фактурите, издадени от „Анона Груп С. и Ко” Е. и „Маркен” Е. на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и във връзка с чл. 6 от ЗДДС. Съгласно чл. 70, ал. 5 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Нормата на чл. 6 от ЗДДС съдържа легална дефиниция на понятието „доставка на стока”, което представлява прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Ревизиращите органи са приели, че в хода на ревизионното производство не са събрани надлежни доказателства, обосноваващи категоричния извод за реалното осъществяване на процесните доставки от доставчиците – „Анона Груп С. и Ко” Е. и „Маркен” Е. към получателя „А..” Е.. Констатациите на данъчните органи са обосновани с ненамирането на адреса на посочения предходен доставчик – „Н Вас Консулт 1” Е. и връчване на изготвеното ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК, като отказът на правото на приспадане на данъчен кредит е мотивиран с оглед обстоятелството, че предходният доставчик – „Н Вас Консулт 1” Е. не е подал справка – декларация по ЗДДС за данъчен период м.07.2007 г. Подаването на справка – декларация по ЗДДС от предходния доставчик е елемент от фактическия състав на начисляване на данъка по предходните доставки, като ЗДДС (в сила от 01.01.2007 г.) не поставя изискването за начисляване на ДДС по предходните доставки и начисляването или не на ДДС по предходните доставки е ирелевантно за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на последващите получатели на стоките, какъвто се явява „А..” Е.. По делото са налице доказателства, чрез които се установява осъществяването на преките доставки. В разпоредбите на ЗДДС, касаещи правото на приспадане на данъчен кредит няма изискване да бъде установен произходът на стоката. Въпреки липсата на легално определение за понятието "произход на стоката" в установената практика за целите на данъчното облагане се приема, че за стока с установен произход се приема тази, за която е доказано наличието на производител или вносител. Установяването на такъв произход на стоката обаче не е предвидено като предпоставка за признаване право на данъчен кредит, а невъзможността да бъде установен произходът на стоката не обуславя извода, че въпросната стока въобще не съществува и не може да бъде предмет

на доставки и съответно, че не са осъществени реални доставки на тази стока. В ревизионния доклад и в ревизионния акт се съдържа само констатацията, че не е доказано реалното осъществяване на доставките поради липса на кадрова, материална и техническа обезпеченост на преките доставчици. Така приетото не кореспондира на събраните по време на ревизията и съдебното производство писмени доказателства и приетите по делото заключения по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, като се установява, че при новата ревизия органите по приходите не са извършили приобщаване на събраните по време на предходната ревизия писмени доказателства, представени от доставчиците – „Маркен” Е. и „Анона Груп С. и Ко” Е..

Предмет на процесните фактури са стоки, поради което осъществяването на доставките не е свързано с изискването за наличие на специална кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците. Представени са два броя рамкови договори за продажба от 25.01.2007 г., сключен между „Анона Груп С. и Ко” Е. и „А..” Е. и от 04.05.2007 г., сключен между „Маркен” Е. и „А..” Е., които са подписани от Продавача и Купувача с предмет – доставка и прехвърляне правото на собственост върху стоки съгласно съгласувани заявки. Към издадените от доставчиците фактури са представени надлежно съставени от двете страни приемо-предавателни протоколи – приемо-предавателен протокол от 23.07.2007 г. към фактура № 652 от 23.07.2007 г., приемо-предавателен протокол от 25.07.2007 г. към фактура № 679 от 25.07.2007 г., приемо-предавателен протокол от 27.07.2007 г. към фактура № 700 от 27.07.2007 г. относно издадените от „Анона Груп С. и Ко” Е. фактури; приемо-предавателен протокол от 09.07.2007 г. към фактура № 502 от 09.07.2007 г., приемо-предавателен протокол от 16.07.2007 г. към фактура № 541 от 16.07.2007 г. относно издадените от „Маркен” Е. фактури. Отразените в приемо-предавателните протоколи стоки (описани по вид, единична цена, количество) съответстват на описаното в процесните фактури. Представените от жалбоподателя писмени доказателства – рамкови договори за продажба, приемо-предавателни протоколи не са оспорени от ответната страна и същите следва да бъдат ценени от съда. В тази връзка неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника, че рамковият договор за продажба от 25.01.2007 г. не е подписан от нито една от страните, върху приемо-предавателния протокол от 23.07.2007 г. няма положени подписи и приемо-предавателният протокол от 25.07.2007 г. има положен подпис на „Приел” без подпис на „Предал”. В съдебното заседание, в което са представени писмените доказателства същите не са оспорени от представителя на ответната страна, поради което те следва да бъдат обсъдени от съда в съответствие с всички събрани по делото доказателства.

От друга страна, от заключението на вещото лице се установява, че издадените от „Маркен” Е. и „Анона Груп С. и Ко” Е. фактури с получател „А..” Е. са включени в регистрите за продажба за м.07.2007 г., като в законоустановения срок доставчиците са подали справки-декларации и придружаващите ги дневници за продажби и покупки. След извършена проверка в счетоводната документация на доставчиците е констатирано, че извършените продажби са осчетоводени по дебита на сметка 411 „Клиенти в страната” с пълната им стойност и по кредита на сметка 702 „Приходи на продажби на стоки” със стойността на продадените стоки по кредита на сметка 4532 „ДДС по продажби”. В ПИНП № 14-0505-0976 от 25.09.2007 г. относно „Анона груп С. и Ко” Е. и в ПИНП № 10-23-14-281 от 26.09.2007 г. относно „Маркен” Е., изготвени в хода на предходната ревизия е констатирано, че доставчиците са изпълнили изискванията на чл. 86 от ЗДДС и чл. 54 от ППЗДДС относно начисляване на ДДС по

процесните фактури. Едновременно с това към фактурите са представени касови бележки, удостоверяващи заплащането на данъчната основа по тях и посочения в тях ДДС. Фактура № 502 от 09.07.2007 г., издадена от „Маркен” Е. с обща стойност 49 239,30 лева е платена на 09.07.2007 г. (30 000 лева) и на 10.07.2007 г. (19 239,30 лева), а фактура № 541 от 16.07.2007 г. с обща стойност 42 513, 41 лева – на 16.07.2007 г. (сумата от 30 000 лева) и на 17.07.2007 г. (сумата в размер на 12 513, 41 лева). По отношение на другия доставчик – „Анона Груп С. и Ко” Е. също се установява плащане на стойността по издадените от него фактури. Фактура № 652 от 23.07.2007 г. с обща стойност 62 511,91 лева е платена на 23.07.2007 г. (сумата в размер на 30 000 лева) и на 24.07.2007 г. (32 511, 91 лева), фактура № 679 от 25.07.2007 г. с обща стойност 37 086,18 лева – на 25.07.2007 г. (20 000 лева) и на 26.07.2007 г. (17 086,18 лева); фактура № 700 от 27.07.2007 г. с обща стойност 59 638,39 лева – на 27.07.2007 г. (сумата в размер на 30 000 лева) и на 28.07.2007 г. (29 638,39 лева). В тази връзка несъстоятелен е доводът на процесуалния представител на ответната страна, че по отношение на някои от фактурите липсват доказателства за заплащане на посочената в тях стойност, доколкото по категоричен начин се установява, че към всяка една от фактурите е представен касов бон за извършено плащане.

Във връзка с превоза и транспортирането на стоките, предмет на процесните фактури са представени пътни листа за дати 23.07.2007 г., 25.07.2007 г., 27.07.2007 г. относно стоките по фактурите, издадени от „Анона груп С. и Ко” Е. и пътни листа за дати 09.07.2007 г. и 16.07.2007 г. относно стоките по фактурите, издадени от „Маркен” Е.. Съгласно обяснителна записка на управителите на доставчиците стоките са били транспортирани от и за сметка на получателя – „А..” Е.. Във връзка с ползвания от жалбоподателя автомобил е представен и договор за наем на МПС от 20.08.2006 г. с „Кали 92 – П Янчулов”. За изясняване на търговските взаимоотношения между „А..” Е. и доставчиците му е извършен разпит на Л Д – пълномощник на дружеството – жалбоподател относно търговската му дейност. Дадените от св. Д показания са общи и неконкретни, като те съдържат индиция за наличие на определени търговски взаимоотношения между дружеството – жалбоподател и „Маркен” Е. и „Анона група С. и Ко” Е., но реалното осъществяване на доставките се установява с надлежно изготвени писмени доказателства. Такива писмени доказателства са представени в хода на съдебното производство, поради което при наличието на приетите по делото рамкови договори за продажба, приемо-предавателни протоколи, касови бележки за плащане на стойността по фактурите, пътни листа за осъществен превоз на стоките съдът намира, че е доказана основната водеща предпоставка за признаване правото на приспадане на данъчен кредит – наличието на реално осъществена облагаема доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Допълнителен аргумент в тази насока е и констатацията в ревизионен акт № 800795 от 17.07.2008 г., издаден по отношение на „Маркен” Е., включващ процесния данъчен период 01.07-31.07.2007 г., съгласно която органите по приходите не са извършили корекция на доставките по процесните фактури № 502 от 09.07.2007г. и № 541 от 16.07.2007 г.

Едновременно с това се установява, че стоките – предмет на процесните фактури са били предмет на износ от „А..” Е. за Република Албания за „Мерилин” съгласно приетите по делото митнически декларации № 07BG005002A0019307/09.07.2007 г., № 07BG005002A0019901/16.07.2007 г., №07BG005002A0020660/23.07.2007г., № 07BG005002A021027/25.07.2007 г. и № 07BG005002A021375/28.07.2007 г. Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответната страна, че

по отношение на две от митническите декларации за изнесените от „А.“ Е. стоки съдържат печат „Разрешавам вдигане на стоката“ и удостоверяват осъществения износ. Видно от РА № 1400622 от 05.02.2008 г., съставен при предходната ревизия на дружеството за същия данъчен период износът е проверен от ревизиращите органи с отправено искане до Митница Б – Митнически пункт „Логодаж“. Видно от представения отговор с писмо вх. № 44-00-3984 от 01.11.2007 г. от началника на Митнически пункт „Логодаж“ (прил. на л. 140 от делото) износът по процесните пет броя митнически декларации е приключен на МП – Логодаж, което се установява от ЕАД и е удостоверено от подписите и печатите на регистриралите ги митнически инспектори. Следователно, налице е отговор, изготвен от съответния митнически орган, който обвързва ревизиращите органи, поради което следва да се направи извод за наличието на осъществен износ от „А.“ Е. на подробно описаните в гореописаните ЕАД стоки за Република А за фирма „Мерилин Корча“. От второто допълнително заключение на вещото лице и от представената главна книга на сметка 3041 „Стоки на склад“ и 7022 „Приходи от продажби на едро“ на „А.“ Е. за периода 01.07.2007 г. – 31.07.2007 г. се установява, че е извършено счетоводно отразяване на последващите доставки за износ – стойността на изнесените стоки е отразена по дебита на сметка 4111 „Клиенти“ и кредита на сметка 7022 „Приходи от продажба на стоки“. Вещото лице е изследвало счетоводството на доставчиците и на жалбоподателя, като е проследило движението на стоковия поток и е констатирало, че изнесените стоки са отписани по дебита на сметка 7022 „Приходи от продажби на стоки“ срещу кредитиране на сметка 304 „Стоки“ с количества и стойност по фактури, издадени от „Маркен“ Е. и „Анона груп С. и Ко“ Е.. Описаните в митническите декларации стоки са идентични със стоките, предмет на доставка по процесните фактури, издадени от „Анона Груп С. и Ко“ Е. и „Маркен“ Е.. Съгласно първото допълнително заключение изнесените количества и артикули стоки са аналогични на закупените от двамата доставчика, ако сделките, свързани с доставките на стоките се сторнират, както и е констатирано, че в дружеството – жалбоподател липсват други наличности на стоки, които да са включени в митническите декларации. Настоящият съдебен състав изцяло кредитира приетите по делото основно и допълнителни заключения на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, които не са оспорени от страните и са компетентно изготвени, с тях е даден пълен и конкретен отговор на поставените задачи. Вещото лице е извършило задълбочена проверка на счетоводството на доставчиците и на самия жалбоподателя, като е изследвало и всички приети по делото доказателства, включително и процесните пет бр. митнически декларации. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на ответната страна, че при разпита на вещото лице не се поставя въпроса дали същото е изследвало митническите декларации и какво точно е било описано в тях. Този довод се оборва изцяло от съдържанието на първото и второто допълнително заключение по съдебно-счетоводната експертиза, тъй като изрично вещото лице е описало процесните пет бр. митнически декларации и е проследило движението на стоковия поток при получателя съобразно извършения износ на стоки с ЕАД през м.07.2007 г. Следователно, с получените от доставчиците – „Маркен“ Е. и „Анона груп С. и Ко“ Е. жалбоподателят е извършил последващи облагаеми доставки – износ на стоки, което допълнително обосновава незаконосъобразния извод на органите по приходите за наличие на основание по чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС за непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит на „А.“ Е. в общ размер на

41831, 53 лева за данъчен период 01.07-2007 г. – 31.07.2007 г. по процесните фактури.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на „А.“ Е. срещу ревизионен акт № * от 12.01.2009 г., издаден от М И К – старши инспектор по приходите в ТД на НАП П в частта, потвърдена с решение № 325 от 12.03.2009 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – Г. С. при ЦУ на НАП е основателна и ревизионният акт в оспорената му част следва да се отмени като незаконосъобразен.

С оглед изхода на спора на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на „А.“ Е. сумата в размер на 2 360 (две хиляди триста и шестдесет) лева, представляваща направени по делото разноски.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд С. град, I отделение, 13 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „А.“ Е., Г. Перник ревизионен акт № * от 12.01.2009 г., издаден от М И К на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП П в частта, потвърдена с решение № 325 от 12.03.2009 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – Г. С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – Г. С. при Централно управление на НАП да заплати на „А.“ ООД, Г. П, ЕИК *, адрес – Г. П, кв. X С, бл. 2, ап. 18 сумата в размер на 2 360 (две хиляди триста и шестдесет) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: